

долни-тъ си перясти крила, на съкадѣ, и често, ту прелѣтявахъ надъ пѣтника, ту пребрънчавахъ край него, ту, по нѣкоѣ, ся ударахъ у коня и падахъ на земѣ-тъ. Птици-тъ испѣвахъ предъ-вечерніѣ-тъ си пѣсень и ся готвихъ да идѣтъ на гнѣзда-та си да нощуватъ. Пѣтпѣджки-тъ гукъ-тамъ ся убаждахъ изъ нивѣ-та съ своѣ-тъ обыкновенниѣ пѣснь и ся готвѣхъ да покажітъ, че природа-та и нощъ не дрѣми. Жѣби-тъ въ околни-тъ долища си тъмѣхъ и гласѣхъ пѣсень-тъ, като ся обаждаше по нѣкоя си, като предвѣстникъ на всенощный имъ концертъ.

Слънце вече засѣдаше, а пѣтника не знаеше пѣтя, нѣ ее пакъ не ся грижаше, като глѣдаше на лѣво, отъ къмъ Истокъ, че има двѣ села: Козарювецъ и Добридѣлъ. Той си мисляше, че се ще срѣшни нѣкого да го попыта, дѣ ще го изведе пѣтя. Нѣ, за, нѣговъ, злѣ честь, земледѣлци-тъ по това врѣме не ходѣтъ твърдѣ изъ сѣяни-тъ ниви, освѣнь, ако ся случи нѣкой да плѣви; тѣ ходѣтъ къмъ онаѣ странѣ, коя е оставена за угъри, дѣ имъ сѣ мисиритѣ, дыни-тъ и проса-та.

Пѣтника не срѣшна никого, а слънцето засѣдна.... Въмѣсто пѣтници, той срѣщаше само прилѣпи и свѣтулки, кои често му прекръстосвахъ пѣтя, ту насамъ, ту нататкъ, и си отпущахъ фосфорическѣ-тъ свѣтлинѣ на прѣсѣкулки.

Съ кого да си раздѣли мысли-тъ, ако не пакъ съ Вранча: „Вранчо, каза му той, трѣба вече да ся зели нѣгдѣ да женѣтъ; зашто-то стари-тъ казвѣтъ, че, догдѣ не ся отжеми снопъ, не ся быле появявали свѣтулки.“ Кѣто издума това, коня прихна, махна си главѣ-тъ нагорѣ, юзда-та издрѣнка и пакъ облада няма тишинѣ: нищо не ся чуваше, освѣнь — тропота на Вранчови-тъ подкови....

Пѣтя ся продължаваше тихо, пѣтника изведнѣжъ съгѣда, че надъ Старѣ планинѣ ся подади мѣсеца и подирѣ малко ся изтъркули кѣто водениченъ камѣкъ, червенъ кѣто